

Не ще дочуятъ никога ушитѣ  
 нѣ кжщата пакъ живъ и бодъръ гласъ,  
 защото въ стаятъ единственъ жителъ  
 отколе съмъ останалъ само азъ.

По коридора мълкомъ обикалямъ,  
 запирамъ се предъ скърцащия скринъ  
 и съ бавенъ жестъ вратитѣ му отварямъ.  
 Облѣхва ме миризъ неувимъ

на старъ темянъ, на рози, на бадеми;  
 дланѣта ми гали стари платове,  
 и ордени, по дрѣхѣи окачени,  
 блѣстятъ въвъ полумрака съ блѣсъкъ мекъ.

Въвъ стаятъ съсъ тихи стѣпки влизамъ,  
 оглеждамъ бавно жълтитѣ стени,  
 тавана, дето качватъ се и слизатъ  
 безкрайни сѣнки на нощи и дни;

броя разсѣянъ вазитѣ на мама,  
 премѣствамъ дѣдовата си лула,  
 на леля ми по прашното пияно  
 съсъ прѣсти пиша разни имена,

И спирамъ се накрай предъ огледалото  
 съсъ рамка отъ наждрена резба  
 и гледамъ въвъ стѣклото пожълтѣло  
 последния потомъкъ на рода,